

BUNCH

12 April – 25 May 2024

calli
rrhoe

Sina 9, 10680 Athens

Tue, Wed, Fri 11 am – 7 pm

Thur 11 am – 8 pm

Sat 12 – 4 pm and upon request

hello@callirrhoe.info

www.callirrhoe.info

Olivia Coeln

Looking at double-frozen images; when the stiffened humanness of the mannequins are themselves photographed and taken out of motion. Similar to the doubling of the moment when photography bursts forth and we are presented with an arrested image, stopping cinematographic time, or rather blending the has-been-ness of the photograph with the now-ness of cinema. And there might be another kind of condensation, when we consider that parts of the montages in this exhibition have already been photographed in a museum. Their compositions have been museumized and are well familiar, even if, or especially if, in this case, when we might find ourselves in the shadowy realm of an after-hour.

Over the past year, Olivia Coeln has made photographic forays mainly into medieval castles and festivals of all kinds. These places and events are samples of contemporary culture and re-enactments of (an-) other time. Hybrid forms of self-expression and representation – from everyday culture to show battle – conjure the off-kilter gravitas of a 'New New World' passion play enacted by a cast of self-initiates without a coherent script.

The works in this exhibition show carefully crafted mannequins that Coeln photographed in an Austrian torture museum. According to an anecdote, their creator, a theatre designer, modeled them on the faces of particularly annoying directors. In post-production, Coeln added these protagonists to images she had taken in unfinished luxury mansions on the Seychelles. Some of them will never be inhabited, but they exist and fulfill their function as assets on paper.

Recalling our dialogues and reflections on literally thinking through images. It contradicts the aforementioned info and subtle approaches in interpretation of these flashed and altered faces and (partial-) figures, which 'at the moment' seem to process failed interwar ideas of the machinic body. While in another moment, they only stare into the corners and folds of the image as a whole, as if the individual photographs cannot find their compositional fulcrum.

The following lines, I've been carrying around for some time now. I regularly take them out in connection with various brainteasers (or punchline): In the words of the hermeneutician, one could say that the very first step remains to want to understand what is speaking to us. But if it's not an "interpretation of" or a mere "behavior to" something, will our first reaction always be to "want to understand"? Or wouldn't there be another way – "to respond"?

Text Maximilian Klawitter

Τον περασμένο χρόνο, η Olivia Coeln έκανε κυρίως φωτογραφικές «επιδρομές» σε μεσαιωνικά κάστρα και μεσαιωνικά φεστιβάλ, που λαμβάνουν χώρα στην επαρχία της Αυστρίας. Αυτά τα μέρη και οι αντίστοιχες διαδράσεις λειτουργούν ως δείγματα της σύγχρονης κουλτούρας και σαν μια προσπάθεια επαναφοράς σε μια άλλη εποχή. Υβριδικές μορφές αυτο-έκφρασης και αντιπροσώπευσης - από την καθημερινή κουλτούρα μέχρι την αναπαράσταση μάχης - επιβάλλουν την ασύμμετρη σοβαρότητα ενός θεατρικού πάθους για ένα παραλλαγμένο «Νέο Νέο Κόσμο», που υποδύονται ένα αυτοσχέδιο καστ χωρίς κάποιο σενάριο με συνοχή.

Κοιτώντας τις επαναλαμβανόμενες παγωμένες στο χρόνο εικόνες, παρατηρούμε την ακαμψία της ανθρώπινης μορφής των μανεκέν, καθώς εκείνη απαθανατίζεται από τον φωτογραφικό φακό. Κάτι παρόμοιο παρατηρούμε και τη στιγμή που μια φωτογραφία εμφανίζεται, παρουσιάζοντας ένα στιγμιότυπο, σταματώντας τον κινηματογραφικό χρόνο, ή μάλλον αναμιγνύοντας το παρελθόν της φωτογραφίας με το παρόν του κινηματογράφου.

Μέρος της σύνθεσης των έργων της έκθεσης είναι προσεκτικά κατασκευασμένα μανεκέν, που η Coeln φωτογράφησε σε ένα αυστριακό μουσείο βασανιστηρίων. Σύμφωνα με μια ανέκδοτη ιστορία, ο δημιουργός τους, ένας σχεδιαστής θεάτρου, τα δημιούργησε με γνώμονα τα πρόσωπα άλλων σκηνοθετών. Στη μεταπαραγωγή, η Coeln πρόσθεσε αυτούς τους πρωταγωνιστές σε εικόνες που είχε λάβει σε ατελείς πολυτελείς επαύλεις στις Σεϋχέλλες. Παρόλο που κάποιες από αυτές δεν θα κατοικηθούν ποτέ, θα υπάρχουν και θα εκπληρώνουν τη φύση τους ως περιουσιακά στοιχεία στο χαρτί.

Αν λάβουμε υπόψη μας ότι μέρη των προς έκθεση φωτογραφιών είναι κομμάτι μοντάζ, καθώς ήδη έχουν φωτογραφηθεί σε ένα μουσείο, εισερχόμαστε σε μια άλλη πραγματικότητα. Οι συνθέσεις των έργων διαθέτουν ταυτόχρονα έναν οικείο αλλά και ένα μουσειοποιημένο χαρακτήρα.

Επαναφέροντας τους διαλόγους και τις αναφορές που δημιουργούνται κατά τη θέαση των έργων μέσω των εικόνων, αντιλαμβανόμαστε ότι το ερέθισμα μας αντιφάσκει με τις προαναφερθείσες πληροφορίες και τις λεπτές προσεγγίσεις στην ερμηνεία αυτών των μορφών. Μοιάζουν σαν μεμονωμένες φωτογραφίες που δεν μπορούν να βρουν τον σύνθετο άξονά τους σαν να επεξεργάζονται αποτυχημένες ιδέες μηχανικού σώματος της μεσοπολεμικής περιόδου.

Τις παρακάτω γραμμές, τις κουβαλώ για αρκετό καιρό τώρα. Τις βάζω συχνά σε συνδυασμό με διάφορους γρίφους (ή αστεία): Στα λόγια του ερμηνευτή, θα μπορούσε κανείς να πει ότι το πρώτο βήμα παραμένει να θέλουμε να καταλάβουμε τι θέλει κάποιος / κάτι να μας πει. Αλλά αν δεν είναι μια "ερμηνεία" ή απλώς μια "αντίδραση" σε κάτι, θα είναι πάντα η πρώτη μας αντίδραση να "θέλουμε να καταλάβουμε"; Ή μήπως υπάρχει άλλος τρόπος - "να ανταποκριθούμε";

κείμενο Maximilian Klawitter |
ελεύθερη μετάφραση Ολυμπία Τζώρτζη